

tél
hava
eltűnt nincs
puha paplan zúz
mara
csillan ha felkel
a nap sok fenyő vár
most aranyló díszre ünnepet
hirdetni
szép feladat
felékesítve Karácsony
este családunk tagja a sudár
fenyő illata árad a gyertyafényben
**életét
miértünk
áldozta Ő**

2008. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA IX. évf. 4. szám

”
IMHOL AZ ÚRNAK SZOLGÁLÓJA” (Lukács 1,38)

Alig van kérdés, amelyet gyakrabban feltennénk, mint ez: mit mondanak az emberek erről, vagy arról? Az emberek pedig bizonyos élettapasztalat birtokában nyíltan rendszerint nem mondanak semmit, mert őket is éppen ez a kérdés izgatja, vajon mit mondanak majd rólam? Úgy teszünk, mintha minden nemzetség feszülten arra ügyelne, hogy mit fogunk tenni, vagy mire akarunk vállalkozni? Az az érzésünk, mintha állandóan bizonyosságok felhője venne körül bennünket. Ez nagyjából igaz is, de van egy másik bizonyosságok felhője, mint az, amelynek jelenlététől szorongunk. Ez nem a velünk rokonszenvezők, vagy kritikusok felhője, akik sajnálnak, vagy ujjonganak, ha az élet nagy mérkőzéseiben gólt kapunk, vagy melléfogunk, ez a minden nemzetségből való bizonyosságok felhője, akik a kérdésünket, hogy mit szólnak majd az emberek, fölfogják, és az égre vetítik, ahonnan az visszaverődik, és a visszhang már így hangzik: mit mond majd róla Isten?

Mária is feltette magában a kérdést a maga módján: mit mondanak majd az emberek? Bizonyosan átfutott rajta is a gondolat: majd ujjal mutogatnak rám **mostantól fogva**. Összesúgnak a háta mögött: leányanya, Názáret jóféle személye. Elképed az ember, amikor olvassa a magasztaló éneket, éppen az ellenkezőjét mondja. Nem azt mondja, hogy mostantól fogva gúnyolnak és sértegetnek, hanem rólam fognak énekelni minden nyelven. Erős ez a kifejezés: mostantól fogva. Nem arról van szó, hogy majd később, mikor már rájött a világ, hogy kicsoda az én fiam. A jövőt testközelben érzi, és Erzsébet az ő számára az egész emberiség képviselőjévé válik. Inkább el tudtuk volna képzelni, ha arról énekel, hogy micsoda különbség lesz majd a most élő nemzedék és a jövő generáció értékelése között: az öregek most gyaláznak, de majd a jövő fiatalsága boldognak mond engem. De Mária egy fejedelmi gesztussal minden nemzedéket besorol az öt dicsőítő kórusba. Nem költői túlzás ez? Így csak mámorban lehet gondolkodni. A kegyetlen valóságot énekekben álommá varázsolni. De ehhez Mária túlságosan józan és reális. Hogy majd a nemzedékek romantikával fonják körül valamikor az ő alakját, természetesen még nem tudhatta. Diadalittas éneklése közben nem feledkezik meg alázatos állapotáról. Szilárd talajon áll. Mikor az angyal közlése szinte rázuhan a meglepetés erejével, az isteni információval, elég józan ahhoz, hogy megkérdezze: „Mi

módon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?” Az angyal csak tárgyilagosan arra utal, hogy Mária tudja, hány éves Erzsébet, s immár a hatodik hónapjában van. Senki sem áll olyan szilárdan a talajon, mint egy arkangyal. Nemsokára azt fogja hirdetni: „Békesség a Földön...” De amennyiben Mária a valóságot tartja szem előtt, hogyan képes arra, hogy a gyalázkodó suttogást, amely Názáret utcáin mindenüvé követi, elengedje a füle mellett? „Mostantól fogva ... boldognak mondanak... minden nemzetségek...” Nem hangzik nevetségesen? Nem kell mindjárt változtatnia a szövegen, mikor csak Anna és Simeon áll meg gyermeke fölött, de a szolgálattevő pap hangjában az egyházi nagyüzem szenvtelensége hűti le az anyai reménységet: gyerünk, gyerünk, ki következik? Mert így megy a bemutatás, a szövetségbe való felvétel, futószalagon. Magával viheti Názáretbe az ének szövegét, és oda fogja majd kiáltani azoknak, akik nyelvüket köszörülik rajta, hogy mostantól fogva boldognak mondotok engem? És ha ott kell hagyni énekét Erzsébet házában, több lesz akkor egy alkalmi költeménynél, amely történelmi dokumentumnak semmiképpen sem vehető komolyan? Kérdés kérdést ér. Válasz pedig egy van. Prófécia ez, és a szövegét a Fiú inspirálja. Az anya szívéen keresztül a Lukács 6:22 szövege szűrődik, vagy éppen visszhangzik. Mikor a kisvárosi asszonyok a nyelvükre veszik, tulajdonképpen egy boldogmondást proklamálnak. Egy boldogmondást, amely előbb lett testté, mint elhangzott volna a testté lett Ige ajkán. Az Ige Móriában is testté lett. Nélküle és kívüle nem lett testté. Sustoroghatnak, amit akarnak, Mária harangok zúgását hallj. „Minden nemzetségek” – valóban nem túlzás. Az ő beszenyezett neve olyan lesz, mint a nárdus illata, betölti az egész házat, az egész Földet. Nem menekül a valóság elől, de meglát mögötte egy más valóságot. Talán megsejt mindent, amit csak Lukács 6. fog elmondani? Mindenesetre a két fejezetben végzetszerűséggel csengenek össze némely kifejezések. Most azt énekl: boldognak mondanak...az Embernek Fiáért. Így fog az ének befejeződni. Később fogja megérteni, mikor már az évek távolából visszatekintve tájékoztatja és inspirálja Lukácsot a karácsonyi történet megírásánál. K

**Körmendi Lajos
lelkipásztor**

ADVENTI GONDOLATOK

"...A várni tudás nem éppen a modern ember erénye. Mi jó előre, és lehetőleg azonnal ki szeretnénk elégiteni kívánságainkat. Ezt sulykolja belénk a reklámok özöne is. Ne várjon, hívjon most azonnal és rendelje meg az imént hirdetett árut. "Nálunk már karácsony van! -, harsog a hirdetés novemberben. Mindent akarunk, és azonnal. De általa elveszítjük a várakozás, a meglepetés szépségét, ünnepélyességét és örömét, és elveszítjük álmainkat. ...Aki ma már mindent meg akar kapni, az eljártssa

VISSZATEKINTÉS 2008-ra

Újságunk megjelenése óta minden év végén megkértem Sebestyén Miklós gondnok urat, tegye mérlegre az eltelt évet, jelölje ki a következő évben már látható feladatot. .Most is erre kérem.

Köszönöm a megtisztelő lehetőséget! Mondanivalómat az év végéről kezdem. A közelmúltban presbiteri konferencián vettem részt Rédén Sok szép dolgot hallottam ott, még most is a hatása alatt vagyok. Találkozónk istentisztelettel kezdődött, majd Dobos Károly egyházmegyei gondnok ismertette a konferencia napirendjét, azután megtartotta előadását. Presbiterekhez szólt, emlékeztetett presbiteri fogadalmunkra, az abból következő vállalt feladatunkra. Természetesen a gyülekezeti tagoknak is vannak kötelezettségeik, de a kezdeményezésben, példamutatásban a presbiterek felelőssége – mivel megbízatást vállaltak – nagyobb.

Tehát a feladatokról a mi gyülekezetünkben: A temetőnk rendbe tétele pár éve elkezdődött. Sok munkát ad, ebben az évben is igyekeztünk mindet elvégezni. Örülök neki, és köszönöm, hogy többen elismerték dicsérték eredményeinket. Maradékaltanul mégsem lehetek elégedett. Kihelyeztük a temetőhasználati törvényből, presbiteri határozatunkból hirdetőtáblákra a legszükségesebb tudnivalókat, de tapasztalatom szerint nem mindenki olvasta el. A közölt temetői szabályzatot mindenkinek be kell tartania. A temetői törvény az egyházra is új és kötelező feladatokat szab ki: nyilvántartások vezetését írja elő, ahhoz pedig tudni kell minden temetésről, régi síremlék elbontásáról, új felállításáról stb.

Néhány testvéremmel sokat dolgoztunk már a bozótirtásban, mert előbb-utóbb a már nem gondozott hátsó részt újra meg kell nyitni temetkezésekhez. Kérem ezért – főleg férfi testvéreimet -, hogy amikor tehetik 1-2 négyzetméter bozót irtását is végezzék el. Ha többen tesszük, eredményesebb lesz a munkánk. A fűnyírást a sírok között rendszeresen végeztük. Köszönöm Szalai Sándor testvéremnek, hogy két motoros fűkaszánk szervizelését, javítását minden esetben soron kívül elvégezte.

Megköszönöm Nagy Irén testvéremnek a Templomdombon a domb peremén általa ültetett és ápolt szép virágokat. Megköszönöm Balogh Istvánné, Zsuzsika sokrétű segítségét is, aki szinte minden munkában lelkiismeretesen részt vett, ápolttá, tisztává, otthonossá tette a gyülekezeti területeket kívül, belül. Ugyancsak megköszönöm a közelben lakó nyugdíjas Bíró házaspárnak az előkertben és a parókia udvarán a virágok és kerti növények gondozásában végzett munkát. Jenei István presbiter testvérünk feleségével együtt rendszeresen gondozza templomunk előkertjében az általa telepített rózsákat és pázsitot, ápolják a nemrég felállított emlékmű környékét. Köszönet érte. Természetesnek vesszük, hogy jár a toronyóra, templomunk külső megvilágítása is rendben van, és a harangok is szólnak szükség

GYÜLEKEZETÜNKBŐL INDULTAK EL

Már a Hét Határ novemberi számában jeleztük, - „Elindultam szép hazámból...” Bibliával a kezemben – címmel a Biblia évéhez kapcsolódó összejövetelre, találkozóra hívtuk gyülekezetünk tagjait november 16-án este 17 órára.

Meghívott vendégünk volt Herczeg Pál teológiai professzor, Péntek László esperes, Maller Csilla zsinati világi pótképviselő, Körmendi Alpár egyházkerületi világi tanácsos, Lentulai Attila esperes, Szemeti Ferenc egyházmegyei főjegyző. Vendégeink egy fő kivételével valamennyien ácsiak voltak, Ácsról indultak el,

annak esélyét, amit a holnap adna meg neki. A türelem kifizetődik. Nem forintba mérve, hanem az életünk kibontakozásában. A türelmetlenség lerombolja azt, aminek lassan kell megérnie. Isten azt akarja, hogy az életünk virágzó és termékeny legyen. De aki a bimbót már gyümölcsnek véli, az elpusztítja a jövő ajándékait, és önmagát szegényíti meg. Az adventi időszak, Jézus közeledte tanítson minket izgalmas, örömteli s szép álmokat sem nélkülöző várakozásra!"

(Balicza Iván: Reformátusok Levele 325. szám)

szerint. (Sőt, ebben az esztendőben még a rádióból is meghallgathattuk, a mi harangunk hangja szólt a déli harangszóban egy héten át.) Az elektromos szerkezetek karbantartást, esetenként javítást igényelnek. Ezt a munkát hosszú idő óta Gazdig Károly testvérünknek köszönhetjük, aki időt, fáradságot nem kímélve munkadíj és többnyire anyagköltség nélkül elvégzi. Köszönöm!

Folyamatosan működtek ebben az évben is énekkaraink. Temetési szertartásokon női énekkarunk szolgált rendszeresen. Vegyeskarunk nagyobb egyházi ünnepek alkalmával, énekkari találkozókra szolgált. Megköszönöm az énekkarokba résztvevők szolgálatát.

Év közben sokféle, itt terjedelmi okok miatt fel nem sorolható feladatot kell megoldani. Ilyenkor mindig számíthatunk azokra az asszonytestvérekre, akik kérés nélkül mindig tudják, mit kell elvégezni. Velük minden ilyen alkalommal találkozhatunk, a gyülekezet gondjait olyan felelősséggel, vagy talán még nagyobbval kezelik, mint a sajátjukat. Nagyon megköszönöm! Végül, de nem utolsó sorban megköszönöm gyülekezetünk pénztárosának, özv.Héregi Miklósnénak önzetlen munkáját. Feladata bonyolult, ennek ellenére nagyfokú precizitást igényel. Tanulási idő nélkül szükségből átmenet nélkül kapta a feladatot. Köszönöm!

Az elmúlt, több mint egy évtizedben – így év végén – kisebb-nagyobb építkezésekről számolhattam be: falat emeltünk, új helyiséget alakítottunk ki, tataroztunk, felújítottunk, ami anyagi és fizikai erőnket is igénybe vette. Az építkezés most is tart, most erőnket a lelki templom építésére fordítjuk. Terveink szerint és részben már a gyakorlatban is az óvodás kortól a 8. osztály végéig tart a hitoktatás. A rendszeresen megtartott felnőtt- és gyermek istentiszteleteken kívül rendszeresek a bibliaórák. Más gyülekezetekkel közösen tartott istentiszteletek, különböző gyülekezeti alkalmak szolgálják hitünk megerősítését. Tanulóink részére nyári hittanos táborokat, egyházi kirándulásokat, játszóházat és egyéb hitoktatáshoz kapcsolódó alkalmakat szervezünk. Isten áldását kérem, tegye gyümölcsözővé ezt a munkát!

Remélem, mire ez az írás megjelenik, kezünkbe vehetjük presbitertársunk, dr. Alföldi Kálmán gyülekezetünk történetével foglalkozó könyvét.

Természetesen már a következő évre is tervezünk. 106 éves orgonánk felújításra szorul. Tavasszal kezdődik ez a munka.

Minden kedves Testvéremnek, aki imádságával, szellemi vagy fizikai munkájával, anyagi áldozatával segítette gyülekezetünket, hálás szívvel mondok köszönetet!

Valamennyi kedves Testvéremnek békés, boldog, áldott karácsonyi ünnepeket és új évet kívánok!

Köszönöm a tájékoztatást!

Héregi Kálmán

Szemeti nagytiszteletű úr pályakezdőként segédlelkész volt gyülekezetünkben.

Lelkipásztorunk, Gerecsei Zsolt üdvözölte meghívott vendégeinket, majd Szemeti Ferenc nagytiszteletű úr igehirdetése következtetett Máté 8,23-27 alapján. Nehéz, sőt lehetetlen vállalkozás lenne a prédikáció rövid összefoglalása, csupán azt említhetem meg, ami emlékezetemben talán örökre megmarad tanulságul: életünk legnagyobb részében ellenszélben kell hajóznunk. De nem süllyed el a hajónk, ha útítárásként Jézust választjuk. Vele átvészélhető a legnagyobb vihar is.

Az istentisztelet után vendégeink beszéltek életükről, hivatásukról, bizonyosságot tettek hitükről. A legfiatalabb vendég kivételével (aki életkora miatt nem ismerhette) valamennyien méltatták, személyes történetek alapján emlékeztek meg áldott emlékü lelkipásztorunkról, nagytiszteletű Köröendi Lajosról, akinek hite, tudása, tanítása valamennyiük életére nagy hatással volt és van.

GYERMEKKOROM KARÁCSONYA

Bocsássátok meg Testvéreim, hogy saját megélt történetemmel hozakodom elő, de ahogy telnek az éveim, a feledés homálya helyett egyre élesebben emlékezem a régi karácsonyokra. Most, soraim írása idején (december elején) már harsogó fényreklámoktól ragyognak a nagyobb települések utcái, üzletei, a kirakatok. Fénydíszek virítanak településünk sok házán, az ablakokban. Reklámok tömkelege árasztja el a televíziós csatornák, a rádió adásait, reklámújságokkal tömik tele naponta a családok postaszekrényeit.

Advent eleje van, ezer reklámban pedig harsog a karácsony. Hogy a hatás nagyobb legyen, zenei aláfestésként karácsonyi énekek zengenek a hangszórókból unos-untalan.

„Neve, ha van, csak áruvédjegy...”írta József Attila a költőről majd száz évvel ezelőtt. Most ezt írhatnánk az üzleti élet karácsonyi reklám áradatáról.

De nem a KARÁCSONYRÓL! Nem arról a KARÁCSONYRÓL, amelyen ünnepeljük: az emberiség Istentől a lehető legnagyobb ajándékot kapta: Jézus Krisztust, az egyszülött Fiút, a Megváltót. Természetesen erről is beszélnek, halkan, hittel, meggyőződéssel. Hirdetik az örömhírt, hogy „MEGSZÜLETETT A MEGVÁLTÓ”. Hirdetik templomokban, gyülekezeti termekben, hittan órákon, családokban. A fényt a szívekben, a lelkekben gyújtják. De nem üzleti céllal.

Mikor én kisgyermek voltam, hat-hét éves, akkor is hangos volt a karácsonyvárás. Ágyúdörgés, bombázó gépek zúgása, robbanások

CSÁSZÁRLÁTOGATÁS ÉS DÉCSI BÁLINT

1852-ben I. Ferenc József meglátogatta Magyarországot. A fogadtatás vegyes volt. Ahogyan a megyéken keresztül haladt, egyik megye búcsúztatta, a másik fogadta. Nem kis pompával. Így történt ez Győr megyéből való kilépésekor is. Győr búcsúztatta, Komárom megye fogadta. Az ünnepélyen a császár köszöntőjét – más üdvözlő beszédek mellett – elmondta Décsi Bálint bönyi református lelkész is.

A szöveg még nem jelent meg nyomtatásban, így betűhűséggel közlöm.

Dicsőn uralkodó

I-ső Ferencz József

Ő cs. kir. Apostoli Felségéhez intézendő

Üdvbeszéd

Győr megyéből távoztakor.

Császári királyi Apostoli Felség,

Legkegyelmesebb Urunk!

Nincs Magyarhonnak egy szeglete, melyben a leghívebb fiúi ragaszkodás örömjaja ne riadt volna fel, Cs. kir. Apostoli Felséged e hon hatáiraiba érkeztenek első hírére, . minden igaz magyar áldja azon szerencsés napnak felvirradását, melyet atyáink századokon keresztül sóvárgó vággyal óhajtottak, melyen a felséges Császár és király magyar fiait atyai kegyes látogatásával szerencsésíté. Ennek valóságáról személyesen győződhetek meg Cs. kir. Apostoli Felséged jelen utazásában, a szerencsésen megérkezett Császár és király legmagasb személyének láthatására minden oldalról magasztos örömsibongással össze sereglett népet szemlélve. –

A tántoríthatatlan hűség legszentebb örömmérzelmeivel siettek közeledett Császári királyi Atyjok elébe legközelebb Győr megye fiai, örömittasan várva azon pillanatot, melyben felséges Császárokat és királyukat körünkben méltó fénnnyel üdvözölhetendik: s a várva várt pillanat beközeztével a megye hatáiraiban mindenütt a felséges Császár és király szerencsés megérkezétn föllelkesült fiúi öröm szava zengett: - ez öröm kísérte Cs. kir. Apostoli Felségedet e megyén keresztül ide ennek határához is, hol nem bocsáthatjuk el Cs. kir. Apostoli Felségedet előbb,

Az est szeretetvendégséggel és kötetlen beszélgetéssel folytatódott.

Kigondolásáért, megszervezéséért köszönet illeti Gerecsei Zsolt nagytiszteletű urat.

Köszönjük Urunknak az alkalmat, hogy ez az est áldott este volt: vendégeink bizonyágtételének befogadása és a közös beszélgetés közben egymás hite által épülhettünk!

zaja hallatszott. Sokkal többet nem tudtam a világról, elfedte előlem a szülői féltés a riasztó valóságot.

Villany nem volt, áruhiány miatt hol petróleumlámpa, hol gyertya sovány fényében ültünk az asztal körül esténként, amikor a család valamennyi tagja dolga végeztével már a lakásban tartózkodhatott. Ilyenkor sokat énekeltünk, beszélgettünk. Anyánk kezdte az énekeket, ismételtük az ismerteket, számunkra újat is tanultunk. Apánktól hallgattuk a különböző történeteket, köztük természetesen bőven szerepeltek bibliai történetek is. Értelmi szintünkön tudtuk, megismertük, mi a KARÁCSONY ünnepének a jelentősége. És nagyon vártuk a KARÁCSONY! Azután az ünnep reggelén, amikor felébredtünk, a kisszekrényen ott állt a mintegy méter magas hosszútűskés fenyőfa. Volt rajta szaloncukor (amiről évekkel később megtudtam, hogy házilag készült, bár az alapanyag beszerzése sem lehetett könnyű), alatta néhány alma, és a szobát betöltötte a fenyőillat.

A szüleink mellettünk álltak, néztek bennünket, azután valamelyikük elkezdte az éneket, melyhez mindnyájan csatlakoztunk: „Krisztus Urunknak áldott születésén...”

A szoba is, a szívünk is megtelt valamivel, amit nem tudok megnevezni. Béke? Boldogság? Hit? Öröm?

Megszületett a Megváltó. Megszületett nálunk, bennünk!

Nagy áldás nekem ez az emlék. Köszönöm Uram, hogy azóta is minden karácsonykor átélhetem.

Héregi Kálmán

mint megyénk iránt tanúsított atyai kegyes figyelmét fiúi hálával megköszönök.

Nekem, Cs. kir. Apostoli Felséged lakalázatosabban hódoló alattvalójának, jutott e szerencse: Győr megye hű fiainak felséges Császáruk és királyuk legmagasb atyai kegyes látogatásáért köteles hálájukat ezennel kifejezhetni. És én ezerszer szerencsés vagyok, midőn, azon édes meggyőződéssel, hogy e megye fiainak hódolatteljes örömnnyilatkozatuk felséges Urok és Atyjok előtt kedvet talált, e megye minden fiának, több millió magyar szívérzelmével öszhangzó üdv – és szerencse – kívánatát felséges Császárom s királyom atyai kegyes tekintete előtt színről színre tolmácsolva, kívánhatom:

„az Isten szemei vigyázzanak Cs. kir. Apostoli Felséged drága életére ez utazásban és mindenkoron, - éljen Cs. kir. Apostoli Felséged hosszú évsoron át, erőben egyesülendő hű népeit boldogítva, boldogul!!!”

Décsi Bálint m. p.

Bönyi helvét hitv. Lelkész.

A szöveg szerencsés körülmények között egy budapesti papírnégység-kereskedőnél maradt fenn, tőle került hozzám.

Décsi Bálintról semmi nem maradt fenn, ami Habsburg-pártiságát bizonyította volna.. S mégis a fenti beszéd! Ugyan miért? Bizonyosan az alábbiak játszottak szerepet. Rektorságát Décsi Bálint Ácsön töltötte. Kölcsönös meglegedésre. Később, bönyi lelkeszkedéséből Ácsra pályázott. Csakhogy az abszolutista osztrák politika mindenre odafigyelt a szabadságharc után. Az egyházakra is. Lelkészit beiktatni csak a politikai hatalom engedélye után lehetett. Ahhoz, hogy Décsi Bálint Bönyről Ácsra kerülhessen, tehát a politika jóváhagyó bölintására volt szükség. A lelkész részéről a megelőlegezett császárdicséret erre szolgálhatott. Későbbi Habsburg dicséretet nem ismerünk Décsi Bálinttól. A fent idézett beszéd eredménye akkor nem maradt el, Décsi Bálint az ácsi szószerket elfoglalhatta. Azonban a korábbi beszéd korjelző dokumentum.

Dr.. Alföldi Kálmán

AZ EGYHÁZKERÜLETI JELENTÉSBŐL

Kivonat „A püspöki jelentéshez fűződő határozatok”-ból: „Az Egyházkerületi Közgyűlés az egyházfenntartói járulék mértékét aktív keresők esetében továbbra is a jövedelem 1 %-ában állapítja meg, de aktív keresők esetében legalább havi 600 (évi 7200), nyugdíjasok esetében havi 400 (évi 4800) Ft-ban határozza meg.

DIAKÓNIAI KONFERENCIA ETÉN

2008. október 11-én a gyülekezet néhány tagjával együtt csodálkozhattunk rá, mennyire sokszínűvé teremtett minket, embereket Isten. A konferencia több dimenzióban közelítette meg a diakónia témáját. Igehirdetéssel Máté László esperes szolgált, az únyi hittanosok pedig az irgalmas samaritánus történetét játszották el. Az intézetekben történő diakóniáról két otthon lakói tettek bizonyosságot. A Dunaalmási Református Gyermekotthon lakói és a kömlödi Kerényi Béla

A REFORMÁCIÓ EMLÉKNAPJAI

A reformáció emléknapiján 2008-ban is több gyülekezettel együtt ünnepeltünk.

Október 26-án a tatai református templomban vettünk részt az ünnepi istentiszteleten. A házigazda lelkész köszöntő szavaival és a helyi énekkar szolgálatával kezdődött az istentisztelet. Az Igét Amosz 8,11-12 alapján Frankó Máttyás evangélikus lelkipásztor hirdette. Azután Kobzos Kiss Tamás ének- és lantművész az 1500-as évekből származó énekeket adott elő lant, illetve koboz kísérettel. Elsőként a tíz parancsolat hangzott el 1508 előtti feldolgozásban, majd Huszár Gál könyvből következtek énekek, végül Tinódi Lantos Sebestyén Dávid király éneke c. műve hangzott el. Utóbbi koboz kísérettel. Jó volt hallgatni az ismerős, de régi nyelvezetű szöveget, meg a két régi, 500 év előtti hangszert; és észrevenni, meghallani a jellegzetes hangokat. A régi kor hangzásvilágát felidéző zene után dr. Márkus Mihály püspök úr előadása következett a Biblia korábbi fordításairól. Komáromi

Karácsonyi ajándék: KÖNYV!

Mondják, hogy mindig időszerű és nagyszerű karácsonyi ajándék a könyv. Gyülekezetünk ezen a karácsonyon ilyen ajándékkal találkozhat, kétszeresen is. Egyrészt mi, a gyülekezet kapjuk a könyvet, az ajándékot. Nem is akár milyet! Rólunk, nekünk szól! Másrészt mi, a gyülekezet adjuk ezt a könyvet ajándékkul Ácsnak, minden testvérünknek.

Hosszas várakozás és előkészületek után az ünnepre megjelent gyülekezetünk tiszteltbeli presbiterének, dr. Alföldi Kálmánnak hely- és gyülekezeti történeti tanulmánykötete. Munkáit az Ácsi Hírek hasábjain 18, gyülekezeti lapunkban, a Hálaadó Harangszóban pedig 9 éve olvashatjuk folyamatosan. Most a sok írás - és nem is az eddig megjelent összes cikk!- tartalmas kötetbe állt össze. Első részében Ács évszázadairól olvashatunk, második fejezete az itt élők hétköznapijait mutatja be. A harmadik - legterjedelmesebb - rész gyülekezetünkéről szól. Templomunk, iskolánk, lelkipásztoraink története, a hitvalló

ANYAKÖNYVI ADATOK

Akiket megkereszteltünk:

Pirik Krisztofer Csaba	Tóth Barnabás
Murányi Nóra	Horváth Máté
Molnár Ádám	

Akiket eltemettünk:

Pénzes Lászlóné	Nagy Dezsőné	
Szakál Margit	63	Fehér Katalin 76
Peka Lajos	62	Kiss Kálmánné
Péntek Zsigmondné		Vizi Piroska 61
Ódor Julianna	83	Rigó Józsefné
Csuka István	68	Kopócs Mária 83
Kiss Lajosné		Villám Vincéné
Süveg Rozália	82	Ódor Irén 70

Az adatok a 2008. augusztus 20. és a 2008. december 14. közötti állapotot tükrözik.

MINDENKEDVES TESTVÉRÜNKNEK ÁLDOTT, BÉKÉS, BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS ÚJ ÉVET KIVÁN A PRESBITÉRIUM

Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma. Szerkesztették: Héregi Kálmán és Héregi Péter

Református Foglalkoztatóház fogyatékkal élő fiataljai zenével, verssel, bibliai darabbal kápráztattak el bennünket. A kömlödi otthon egyik „önkéntese”, a banai gyülekezet egy tagja arról tett bizonyosságot, hogy őt miképpen vezette Isten sok bajából a fogyatékkal élők közti szolgálatra. Závodi Zsuzsanna lelkész az önkéntes diakóniai évről beszélt, és biztatott mindenkit, aki életéből egy évet felajánl, hogy munkájával akár a környező országokban, akár itthon segítse a rászorulókat.

A gyülekezeti diakóniáról, főleg a régmúlt eseményeinek tükrében Gerecsei Zsolt számolt be, sok, követésre méltó példát felsorakoztatva. A konferenciát kérdések, beszélgetés zárta, majd az etei gyülekezet vendégszeretét élvezhettük.

Gerecsei Judit lelkipásztor

Csipkés György Bibliája megtalálható a Teleki Tékában Marosvásárhelyen, ennek másolati példánya pedig Budapesten a Széchenyi Könyvtárban. Élvezetes volt megismerni az egyes bibliai részeket más-más fordításban, míg eljutottunk az 1590. évi Károlyi fordításig.

A közös éneklést a Himnusszal zártuk, ezt követően megtekintettük a gyülekezeti házban a régi Bibliákat bemutató kiállítást.

Lelkiekben, szellemiekben gazdagabbak lettünk.

Október 31-én a nagyigmándi, kisigmándi és a banai testvéreinkkel a nagyigmándi gyülekezet templomában vettünk részt a reformáció ünnepe alkalmából közös istentiszteleten. Igét hirdetett Molnár Varga Péter banai lelkipásztor. Az igehirdetés alapigéje a Zsidókhoz írt levél 4,12 volt. Igehirdetés után a nagyigmándi és az ácsi gyülekezeti énekkar is szolgált. Ezt követte az ácsi hittanosok szolgálata. A történelmi eseményeket dramatizálva a Károlyi Biblia fordításának eseményeit jelenítették meg.

H.M-né

gyülekezet keserves és örömteli hétköznapijai köszönnek vissza a lapokról. A könyv igazi értéke, hogy a szerző nem pusztán ismeri, hanem élte-éli is az ácsi, a református életet. Nemcsak kívülről lát, hanem belülről ismer, része mindannak, amit papírra vetett. Hálásan köszönjük meg dr. Alföldi Kálmánnak eddig végzett áldozatos munkáját múltunk kutatásában, és ha kicsit megkésve is, ezzel a kötettel köszöntjük a 70 éves szerzőt.

Köszönetünket fejezzük ki Ács Város Önkormányzatának és a Templomunkért Alapítványnak a kötet anyagi fedezetének biztosításáért. Hálával gondolunk azokra is, akikkel jó volt együtt dolgozni a könyv előkészítése során (Héregi Kálmán, Héregi Péter, Nyéki János, Rigó Ernőné, Tóth Gáborné). Az **Adatok az ácsi református egyház és a település történetéből** című könyv megvásárolható a lelkészi hivatalban. Időszerű, és nagyszerű ajándék! Ezzel kívánunk áldott ünnepeket!

Gerecsei Zsolt lelkipásztor

Ünnepi istentiszteletek:

Dec. 24-én 15 óra:	Szentesti istentisztelet a hittanosok szolgálatával
Dec. 25-én 10 óra:	Úrvacsorás istentisztelet
Dec. 25-én 17 óra:	Istentisztelet
Dec. 26. 10 óra:	Istentisztelet a legátus szolgálatával
Dec. 26. 15 óra:	Istentisztelet a Pénzásásban (Jókai Mór Ált. Isk.)
Dec. 26. 17 óra:	Istentisztelet
Dec. 28. 10 óra:	Istentisztelet
Dec. 28. 15 óra:	Istentisztelet a Pénzásásban (Jókai Mór Ált. Isk.)
Dec. 28. 17 óra:	Istentisztelet
Dec. 31. 17 óra	Ó évi istentisztelet
Jan. 01. 10 óra	Újévi istentisztelet
Jan. 01. 17 óra	Istentisztelet